

Destil·leries San Gerónimo

Castellbell i el Vilar

Ubicació

Comarca: Bages
Lloc/Adreça: Cal Forrellat (C. de Sat Jeroni, 17)
Alçada: 161

Coordenades:

Latitud: 41.62857
Longitud: 1.86455
UTM Est (X): 405419
UTM Nord (Y): 4609161

Classificació

Número de fitxa 08053 - 589
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Tècnica artesanal
Estil / època: Contemporani
Segle XX
Estat de conservació Regular
Notes de conservació: Desparegudes
Protecció Inexistent
Accés Sense accés
Ús actual: Sense ús
Titularitat Pública
Titular: Ajuntament de Castellbell i el Vilar
Fitxes associades:
[Cal Forrellat](#)
Autoria de la fitxa Jordi Montlló i Laura Bosch
Data de registre de la fitxa: dc., 17/05/2017 - 02:00

Descripció

Producció d'anís i altres destil·lats a cal Forrellat durant la primera meitat del segle XX. El producte més conegut era l'anís San Gerónimo, en homenatge a un dels cims més emblemàtics de Catalunya, la muntanya de Montserrat que es pot admirar des de qualsevol indret del municipi. Però també feien el Licor Montserrat, el Brandy DSG, el Rhum Manigua i el Rhum Monte Cristi. Però també l'absenta, el kùmel, el curaçao, la crema de rosa, de taronja, la penedictina o l'orxata.

Algunes de les herbes emprades eren l'anís estrella, el fonoll, la matafaluga, el llorer, el lliri de Florència o d'Olor, la nou moscada o el càlam, entre d'altres. En les proporcions adequades, les herbes s'introdueixen en un estri especialment fabricat dins de la caldera de l'alambí, on s'hi afegia una barreja d'aigua i alcohol vínic, que pel sistema d'evaporació s'impregnava del gust i aroma del licor que es volia obtenir. Després d'aquest laboriós procés, s'afegia una certa quantitat de xarop per donar-li la dolçor corresponent i deixar-ho reposar.

Observacions:

L'any 1908 van rebre el diploma i la medalla d'or a París i Roma.

Història

Les Destilerias San Gerónimo, es funden a finals del segle XIX per Francesc Forrellat i Grané, nascut el 13 de febrer de 1874. En un expedient datat del 13 de febrer de 1903, hi consta la concessió de la marca San Gerónimo Montserrat. Inicialment la primera destileria estarà ubicada d'una manera més rudimentària a ca la Sofia, al barri de la Bauma. Ben aviat es construeixen dues naus a al carrer Sant Geroni, núm. 17. En una de les naus s'extreia l'esperit de vi de la brisa del raïm i l'altra servia per a la destil·lació de licors.

L'habitatge de la família es construeix l'any 1916, entremig dels dos edificis fabrils.

La seva desaparició és deguda a la prohibició de la venda de licors a dojo en garrafa. Posar-se al dia, construint plantes d'envasament de vidre només feia que encarir el producte i totes les petites empreses que s'hi dedicaven, van haver de tancar.

L'ampolla d'anís tenia una forma força original, de la qual no se'n sap si correspon a una idea del fabricant. Una ampolla cilíndrica amb la part superior arrodonida, que recorda la torre d'un campanar rus. L'etiqueta de l'ampolla d'anís tenia el dibuix de l'ermita al cim més alt de Montserrat i una viatgera muntant les famoses mules que hi accedien. La darrera de les etiquetes dissenyades va ser per una ampolla de brandi DSG. M. Forrellat Sánchez, va ser creada per Josep Vilaseca i Atset, veí en aquells anys de Castellbell i el Vilar i Director General de l'Acadèmia Joviat de Manresa.

Els llibres de comptabilitat mostren que els anys més importants de l'activitat són els compresos entre els vint i els cinquanta del segle XX, excloent els anys 1933 a 1939 degut a la Guerra Civil. L'anís i d'altres licors eren coneguts arreu de Catalunya però també a la província d'Osca tot i que s'havien fet algunes exportacions fora del país.

Els descendents conserven la documentació i estris com alambins, calderes, mesures, perols, embuts, termòmetres, garrafes, pesa mostos, bótes i etiquetes.

L'any 1993, conservant l'edifici, l'Enric Rovira i el seu cosí segon, Francesc Forrellat, creen Enric Rovira, s.l, una empresa de productes de xocolata d'alta qualitat.

Bibliografia

SOLÀ i FAINÉ, H. (1993). Indústries artesanies desaparegudes: "Destilerias San Gerónimo"; dins El Brogit, 151, gener de 1993, pp. 8 - 10.